तत्र आर्यवर्मणा राज्ञा स्वयं दृष्ट्वा अभिनन्दितः
विवेश तत्सुतावासं नक्तम् अर्क इव अनलं । 327
ददर्श राजकन्यां च ताम् आकृत्या अनुरागिणीं
नैराश्यदुःखविधुरं पश्यन्तीं साश्रया दृशा । 328
आसीच् च जाग्रद् एव अत्र स रात्रावू अवलोकयन्,
करे कृपाणम् आग्नेयं चिन्तितोपनतं दधत् । 329
अकस्माच् च महाघोरं ददर्श द्वारि राक्षसं
छिन्नदक्षिणबाहुत्वात् प्रसारितभुजान्तरं । 330
दृष्ट्वा व्यचिन्तयच् च असौ, हन्त सो ऽयं निशाचरः,
यस्य बाहुर् मया छिन्नो नगरे पौण्ड्रवर्धने । 331
तद् अस्य न पुनर् बाहौ प्रहरिष्याम्यू, असौ हि मे
पलाय्य पूर्ववद् गच्छेत्, तस्मात् साधु निहन्म्यू अमुं । 332
इत्यू आलोच्य प्रधाव्य एव केशेषू आकृष्य तस्य सः
राक्षसस्य शिरश्छेत्तुं प्रारेभे स विदूषकः । 333
तत्क्षणं भीतभीतश्च तम् उवाच स राक्षसः,
मा मां बधीः, सुसत्त्वस् त्वं, तत् कुरुष्व कृपाम् इति । 334
किंनामा त्वं च, का इयं च तव चेष्टा इति तेन सः
मुक्तः पृष्टश्च वीरेण पुनर् आह स्म राक्षसः । 335
यमदंष्ट्राभिधानस्य मम अभूतां सुते इमे,
इयम् एका, तथा सा च पौण्ड्रवर्धनवर्विनी । 336

Digitized by Google